

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3280 van 29 oktober 2007
in de zaak X/IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 25 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2007.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel naar de zitting 5 oktober 2007 om reden dat er geen tolk aanwezig was.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 oktober 2003, verklaart er zich een eerste keer vluchteling op 14 oktober 2003. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt deze asielaanvraag op 30 september 2004. De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen weigert aan verzoeker op 30 maart 2005 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Een beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 157.272 van 3 april 2006 door de Raad van State verworpen. Op 17 mei 2005 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in, die bij beslissing van 9 augustus 2005 niet in overweging genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Een derde asielaanvraag op 23 oktober 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 oktober 2006 niet in overweging genomen. Op 10 april 2007 verklaarde verzoeker zich voor de vierde keer vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers vierde asielaanvraag bij beslissing van 13 juli 2007, verstuurd op 16 juli 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker stelt ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij geen nieuwe elementen heeft en dat de situatie in zijn land van herkomst nog niet veranderd is. Verzoeker zou een hongerstaking gedaan hebben in de Miniemenkerk in Brussel. Hij legt documenten neer, met name een schrijven van zijn advocaat, zijn identiteitsboekje en informatie over Afghanistan en verwijst naar de documenten die hij tijdens zijn tweede asielaanvraag voorlegde.
4. De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker stelt dat zijn oude problemen hem nog steeds verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst maar deze problemen werden reeds uitvoerig door de asielinstanties onderzocht en bedrieglijk bevonden;
 - verzoeker brengt geen concrete indicaties aan van zijn vrees gedood te zullen worden;
 - de overtuiging van zijn advocaat dat de asielinstanties ertoe gehouden zijn alle elementen waarop verzoeker zijn eerdere asielaanvragen steunde, met inbegrip van de feiten die reeds bij de eerste asielaanvraag werden vermeld, opnieuw te onderzoeken, mist elke grondslag aangezien het tot de vaste rechtspraak behoort dat het onderzoek in het geval van meervoudige asielaanvragen zich dient toe te spitsen op elementen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
 - de bewering van verzoekers advocaat dat hij in totaal slechts twee keer werd gehoord door de Belgische asielinstanties mist elke grondslag en men verwijze hier naar de verschillende zittingen.

2. Over het verzoek tot uitstel.

1. Verzoekende partij vraagt een uitstel van de behandeling van het beroep omdat de zaak niet in staat zou zijn gepleit te worden aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn nota immers twee beslissingen van de Vaste Beroepscommissie citeert die niet werden meegedeeld.

- 2.2. De beslissingen van de Vaste Beroepscommissie behoren tot voor het publiek toegankelijke bronnen en dienen derhalve, indien er naar verwezen wordt, niet automatisch meegedeeld te worden. Op een verzoek om uitstel kan om deze reden niet worden ingegaan.
3. Over de gegrondheid van de zaak.
1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending van artikelen 48/3, 52 en 62 in van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
- 3.2. De specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht;
3. Verzoeker vraagt hem in hoofddorde als vluchteling te erkennen en stelt dat de Commissaris-generaal zijn documenten in acht had moeten nemen en op basis daarvan de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker had moeten toekennen. Volgens de beslissing die op 30 maart 2005 door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen genomen werd, vormen de Hezb-e-Islami artikels die verzoeker geschreven had en die in de krant Wahdat gepubliceerd werden de kern van zijn asielaanvraag. Verzoeker heeft intussen die artikels voorgelegd, evenals het feit dat hij aan Hezb-e-Islami gelinkt werd evenals een begin van bewijs van zijn identiteit. Het Algemene Ambtbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken stelt in januari 2007 dat personen die openlijk de macht van lokale machtshebbers binnen en buiten Kaboel bekritisieren of die gezien worden als een mogelijke bedreiging hiervan, op zijn minst intimidatie te vrezen hebben van de zijde van de desbetreffende lokale machthebber of de (lokale vertegenwoordigers van de) centrale regering. Veel connecties van de lokale machtshebbers lopen tot in Kaboel. In subsidiaire orde vraagt verzoeker het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen.
4. De documenten die verzoeker heeft neergelegd tijdens zijn tweede asielaanvraag, werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet als nieuwe elementen beschouwd. De motivering aan de basis van de weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring van 9 augustus 2005 stelt overigens dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Met betrekking tot zijn identiteitskaart en diploma wordt er op gewezen dat in de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Vaste Beroepscommissie in het kader van de eerste asielaanvraag van de betrokkene nooit enige twijfel of enig vermoeden werd geuit dat betrokkene een andere naam zou hebben of dat hij niet van Afghanistan zou zijn. Verzoeker bracht geen nieuwe gegevens naar voren die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben

voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen.

5. Verweerder merkt terecht op dat de Commissaris-generaal de motiveringsplicht niet schendt als hij verwijst naar de bedrieglijkheid in de eerste beslissing nu de door verzoeker aangebrachte elementen in rechtstreeks verband staan met zijn eerste asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een vierde asielaanvraag, onder meer uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren.

De weigeringsbeslissing van 30 september 2004 vermeldt een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in het asielrelaas die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Er wordt ernstig getwijfeld of verzoeker in 2001-2003 wel in Afghanistan verbleef (weigeringsbeslissing Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de hoedanigheid van vluchteling van 30 september 2004). De voorgelegde identiteitsdocumenten en krantenartikels vermogen niet bovenstaande vaststelling te ontkrachten. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient er een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54).
7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 4.1. In een tweede middel afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekende partij aan dat krachtens artikel 48/4, § 2, c elk soort van geweld beschreven als insurgency gerelateerd geweld alsook warlordism en criminaliteit in het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming valt wanneer er sprake is van een intern gewapend conflict, stelt zij de vraag hoeveel doden per vierkante kilometer noodzakelijk zijn opdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bestaan van een ernstig risico zou erkennen en stelt zij tot slot vast dat de passieve berekeningswijze door het Commissariaat-generaal gebruikt niet accuraat is.
- 4.2. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 EVRM rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b)

van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er in de provincie Nangarhar een gewapend conflict aan de gang is maar voegt er aan toe dat de gevolgen voor de burger eerder beperkt bleven gelet het aantal burgerslachtoffers in verhouding tot de grootte van de provincie samen met het aantal inwoners.

Zij meent hieruit vervolgens te moeten besluiten dat het risico voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld te beperkt is om te kunnen spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat men zich vooreerst ernstige vragen kan stellen omtrent de methode die verwerende partij hanteert om het werkelijk aantal doden ten gevolge van het gewapend conflict te evalueren minstens omtrent de juistheid van de door haar gehanteerde cijfers over het aantal gerapporteerde slachtoffers.

Zo werd met betrekking tot de oppervlakte van voornoemde provincie de totaliteit ervan inclusief de talloze onbewoonde gebieden als uitgangspunt genomen en heeft men zich als zodanig niet louter beperkt tot de bewoonde gebieden. Met betrekking tot de bevolking kan worden vastgesteld dat in de voetnoot van het vermelde antwoorddocument uitdrukkelijk vermeld staat dat er geen rekening werd gehouden met de nomaden die toch ook burgers zijn. Het antwoorddocument geeft zelf aan dat CEDOCA geenszins claimt dat de telling omtrent het aantal slachtoffers volledig is. Volgens de Uppsala Conflict Database, geciteerd in het document, waren er in 2006 tussen de 3079 en 4208 doden. Klaarblijkelijk wordt er dus al rekening gehouden met een foutmarge van 30% daar waar algemeen geweten is dat in dergelijke situaties de foutmarge veel hoger kan liggen. De door CEDOCA gehanteerde cijfers komen onder meer van overheidsinstanties, ngo's en andere bronnen. Uit publieke informatie blijkt echter dat de Afghaanse staat momenteel onbekwaam is om een volledige en effectieve controle over het grondgebied te waarborgen alsook dat ngo's uit veiligheidsoverwegingen hun personeel uit bepaalde gebieden terugtrekken. Deze vaststelling roept bijgevolg twijfels op met betrekking tot de exactheid van het door overheid en ngo's aangebrachte cijfermateriaal.

Het voormelde antwoorddocument van CEDOCA verwijst voorts naar het rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties uitgebracht in september 2006 alsook naar een rapport van de Secretaris-Generaal van 15 maart 2007 om te kunnen besluiten dat de kern van het conflict nog steeds in het zuiden en het zuidoosten gelegen is, er in het noorden weliswaar criminaliteit en banditisme voorkomen maar men niet kan stellen dat de toestand daar noemenswaardig verslechterd is. Tenslotte stelt dit document ook nog dat wat betreft het zwaartepunt van het conflict en geografische spreiding van de aan de *insurgency* gerelateerde incidenten er in 2007 vooralsnog geen grote wijziging blijkt te zijn.

De Raad stelt vast dat het ondertussen nieuw verschenen rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 21 september 2007 wijst op een aanzienlijke toename van het conflict in (de eerste helft van) 2007. Zo merkt het rapport op dat het aantal terroristische en andere aanslagen met 20 % is gestegen ten opzichte van 2006. Zo werden er gemiddeld 548 incidenten per maand gerapporteerd in 2007 ten

opzichte van 425 in 2006. Daar waar 76% van de zelfmoordaanslagen gericht waren tegen Afghaanse en internationale troepen waren de slachtoffers in hoofdzaak burgerslachtoffers (143 burgerslachtoffers werden gedood in zelfmoordaanslagen tussen januari 2007 en augustus 2007). De Verenigde Naties hebben 78 districten in Afghanistan als extreem riskant ingeschat; deze zijn daartoe ontoegankelijk voor de VN.

Concluderend kan gesteld worden dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNCHR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met "onveilige" districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Behsud in de provincie Nangarhar; dit district komt niet voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is. Het door verzoekende partij neergelegde document van de Groupe de Recherche et d'Information sur la paix et la sécurité doet aan deze conclusie geen afbreuk.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker jarenlang in Pakistan woonde en er zijn middelbare school heeft gevolgd. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen in het kader van zijn vierde asielaanvraag heeft verzoeker verklaard dat zijn moeder, schoonzus en neefjes zich in Pakistan bevinden (gehoorverslag CGVS, 4 juli 2007, p. 6). Verzoeker beweerde einde 2001 naar Afghanistan teruggekeerd te zijn tot 2003 maar heeft dit niet aannemelijk kunnen maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat er ernstige twijfels zijn over verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan in voornoemde periode. Hier dient tevens opgemerkt te worden dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaard heeft nooit eerder ergens anders asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, 21 oktober 2003, p. 3 en gehoorverslag CGVS, 17 november 2003, p. 7) daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 augustus 2005 in de weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring bij verzoekers tweede asielaanvraag opmerkte dat uit hun informatie bleek dat verzoeker op 3 oktober 2003 een asielaanvraag in Oostenrijk heeft ingediend. Verzoeker poogde opzettelijk de Belgische autoriteiten te misleiden en tot op heden voert hij geen bewijzen aan van zijn beweerde reisweg. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 oktober 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. NURDOGAN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. NURDOGAN

A. VAN ISACKER